

ΓΚΑΙΤΕ : ΤΑΞΙΔΙ

Μέρες νύχτες τώρα στέκει ἀρματωμένο
τὸ καράβι. Πρίμο ἀγέρι καρτερόντας
μὲ πιστοὺς καθόμουν φίλους, μὲ τὸ γλέντι
ὑπομονὴ νὰ κάμω καὶ καρδιά ζητόντας
κάτω στὸ λιμάνι.

Καὶ διπλὰ ἀνυπομονούσανε καὶ κείνοι :
—Τὸ πιὸ γρήγορο σοῦ εὐχόμεσθε ταξίδι,
τὸν καλόν, ἀπὸ καρδιάς, τὸν πηγαιμό σου.
σὲ προσμένουν πλήθια τάγαθὰ στοὺς κόσμους,
καὶ τιμὴ κι ἀγάπη θάβροης σὰ γυρίσης
μὲς στὴν ἀγκαλιά μας.

Κι ἀπὸ σύναυγα φωνῆς κακὸ κι ἀντάρα
κ' οἱ στριγγιῆς τοῦ ναύτη διώχτουνε τὸν ὕπνο.
ὅλα πηγαιν' ἔλα, τρέχουν, ζωντανεύουν,
γιὰ νὰ κάμομε πανιά στὸ πρῶτο ἀλόγειο.

Καὶ σὰν τᾶνθη ἀνοίγουν τὰ πανιά στὴν αὔρα
καὶ μ' ἀγάπης λαύρα ξετραβᾷ ὁ νήλιος.
φεύγουν τὰ πανιά, ψηλὰ τὰ νέφη φεύγουν,
ὅλοι ἀπ τὸ γιαλὸ μᾶς προβοδοῦν οἱ φίλοι
μὲ τραγούδια ἐλπίδας καὶ φαντάζονται ἔτσι,
στῆς χαρᾶς τῆ μέθη, μιὰ χαρὰ πῶς θᾶναι
κι ὅλο τὸ ταξίδι σὰν τοῦ μισεμοῦ μας
τὴν αὐγὴ καὶ σὰν τὶς πρῶτες ἄστρο-
φωτισμένες νύχτες.

Μ' ἄστατοι καιροὶ ἀπὸ τὸ θεὸ σταλμένοι
ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο ποῦχε βάλῃ πρῶρα
τὸν λοξεύουν. Φαίνεται πῶς παραιτεῖται
στὴ διάθεσή τους, κ' ἤσυχα πασκίζει
νὰ τοὺς ξεγελάσῃ—στὸ σκοπὸ του πάντα
μ' ὄλη τὴ λοξοδρομίᾳ του.

Μ' ἀπὸ τὰ κουφόγηχα σκότια μάκρη
 στέλλ' ἢ τρικυμιά τὸ μήνυμά της
 π' ὄλο καὶ σιμώνει. Στὰ νερὰ σαρώνει
 κάτω τὰ πουλιά, τὶς φουσκωμένες
 σφίγγει τῶν ἀνθρώπων τὶς καρδιές, καὶ νά την
 ἦρθε! μπρὸς στὴν ἄγρια ἀμέρωτή της λύσσα
 κάτω τὰ πανιά μὲ γνώση ὁ καπετάνιος·
 καὶ μὲ τὸ ἀγωνία γιομάτο τόπι παίζουν
 κύματα κι ἀνέμοι.

Πέρα στ' ἀκρογιάλι ἐκεῖνο στέκουν
 φίλοι κι ἀγαποί, στὴ στεριά πάνω τρέμουν.
 Ἄχ, γιατί λοιπὸν δὲν ἔμεν' ἐδῶ πέρα!
 Ἄχ, ἢ τρικυμία! καὶ μακρὰ συρμένος
 ἀπὸ τὴ χαρά! ἔτσι ὁ καλὸς νά πῆ
 χαμένος; ἂ ἔπρεπε.. ἂ νά μπόρειε, θέ μου!

Μὰ ἄντρος στέκεται ἐκεῖνος στὸ τιμόνι.
 τὸ καράβι παίζουν κύματα κι ἀνέμοι,
 κύματα κι ἀνέμοι ὄχι τὴν καρδιά του.
 Μὲ περήφανη ματιὰ μετράει τὴν ἄγρια
 ἄβυσσ' ὠργισμένη, καὶ τὰ θάρρη του ἔχει,
 εἶτε κι ὄξω πέση εἶτε ἀράξη,
 στοὺς Θεοὺς του ἐκεῖνος.